

גד

ביקשתי מגד יעקובי שידבר עם כמה אנשים למעני והוא דיבר. מדוע לא פניתי גם לשימרון, כפי שפניתי אל גר? מה עצר אותי? ההרגשה שכך נוח לו — אני לא ביקשתי, אתה לא הבטחת. גד פשוט הציע עזרה.

אמא

הציפיות של אמא שלי (רות רייז) מהמפלגה היו מראש ציפיות מינימום. אישית היא לא העריכה שכך יהיה. היא חשבה שאעבור. לא רק בגלל שאני הילדה שלה. היא פשוט מעריכה — כאשה שמתמצאת בפוליטיקה — שאני כוח שיש להתברך בו.

ילדים

הבת שלי מאוכזבת מאוד. היא מתמצאת, מתעניינת בפוליטיקה. הם לקחו את זה קשה באופן אישי. הם חושבים שזה מה שאני צריכה ומסוגלת לעשות, ואינם מכינים איך אחרים לא חושבים כך.

בעל

בעלי (תתאלוף במיל' רוב שי-און), שהוא בדרך-כלל מאוד פסימי, לא הבין איך לא נכנסתי לפנל. פשוט לא הבין. בבית לקחו את זה קשה.

אני

לש לך הרגשה שבי יבחרו רווקא גברים ולא נשים? יכול להיות. מכל הנשים שהציגו את מועמדותן, אני היחידה שהלכתי על המיסבצת המדינית. נכון שלשושנה (ארכלי-אלמוזלינו) ולי-

יעל ואביה

שאלו אם אבדו כסו אבי, אם אברהם עם המודטו.

כלפי סקרנות, אבל סקרנות טובה, חיד בית.

בסך-הכל קיים הצד של הרכילות, השושלת, אבל אני לא נתפסת כחסרת אידיאולוגיה, חסרת-קהל. אילו הייתי רצה לפני 10-15 שנים לא חושבת שהיו מפרגנים. בארץ קשה לקבל את ההמיי שכיית. מתי עלה בני בגין לבימה? למי עשה, רק אחרי שמנחם בגין ירד ממנה. היו כמה שהתקשרו ואמרו לי: "עכ"ש, כטוח לא אצביע מעריך" יש גיי שושים לעברי ממפלגות אחרות. מה? רות? לא, אבל ממפלגות אחרות. אם אכנס לכך, יאמרו שזה מפני שנכשלת. לא מעניין אותי לבוא ולהיות קישוט אלקטורלי לכל מיני גופים קטנים. כבר הייתי בתל"ם, בר"ש. אני חרי"גה. כשבנימין נתניהו פרש מתפקידו (כשגריר-ישראל בא"ם) היה מישור במפלגה צריך לקום ולהציע אותי כמי שתחליף אותו. כמו שעלה כומנו, בר עתו של בגין הרעיון המבריק, למנות את אבא שלי לשר-חוץ שעשה את הסכמי קמפ-דייוויד. שמי לא עלה. או, למשל, צ"ץ (שלמה להט). יכול-תי לשמש לו כסגנית. במפלגת-העבודה איש לא חשב על כך. מחוץ למפלגה — כן. כשאני מופיעה בתא כתבי-החזק האולם מלא מפה לפה. שם לא יודעים שקיבלתי 300 ומשהו קר לות במרכז. היה אפשר לנצל זאת.

הורעתי על כך אלף פעמים, ביקשתי, התחננתי.

לפי המצב בכנס אני חייבת לחפש עבודה. רחובי העיתונות הפריילנסית לא תכסה את ההוצאות שהיו לי. איזה סדר גודל של הוצאות? 1500 שקלים. זה הלך על דלק, טלפונים, רפוס — הוצאתי שני מיכתבים. חברים עזרו לי.

לא השתמשתי בשום גימיקים. מי שהחליט — החליט, ושום סטיקר לא יעזור כאן. נכון שניסיתי לשכנע עד הרגע האחרון. עוד ביום הרביעי בערב עברתי, תוך כדי ידיעה שזה לא אפקי טיבי.

לא זוכרת בדיוק את רגע ההחלטה לרוץ. זה היה בערב חורש לפני הגשת המועמדות. אין דבר כזה "רגע החלטה" — זה שטויות. אני חיה במודעות פוליטית משחר-ילדותי.

רציתי להיות חברת-כנסת. אני עדיין רוצה. לא היו לי פורומים להופיע בהם. סיריתי ברחבי הארץ. לא נתנו לי להופיע במחוזות כמו חיפה. גם לא עשיתי מה שאחרים עשו — באו לפרו רומים של אחרים וביקשו מיקרופון לכמה דקות.

בפריפריות, במקומות הקטנים, לא היתה לי בעיה. הגעתי לדימונה, לקרית-יתג' לערד. נהגתי לבד, בוודאי. במי קומות הקטנים באמת היתה קיימת

פיזית, לא. לא הייתי מכנה זאת כישרון, אלא חוסר-הצלחה. בשלושה-ארבעה הימים האחרונים (מאז ההפסד) אנשים מסביבי רי נבוכים. לא יודעים אם לצלצל, מה לאמר. מי שבכל זאת צלצל אמר: "אל תרפי".

יעל עם אחיה אסי ובעלה רוב שיאון, אסי עלה לי ביקור

בחשבון קר קיבלתי למעלה מ-300 קולות. חסרו לי 60-70 קולות כדי להיכנס לפנל. בוודאי שיכולתי להתגבר על כך, בוודאי. מה זה 70 קולות? עשר פגישות נוספות? הערכת רווקא שאכנס, שיש לי סיכוי. לא היה לי הימור על מקום. היה לי ברור שלא יכנסו יותר מחמש נשים, אבל חשבתי שאהיה ביניהן. לא מחפשת מישור לתלות בו את האשם, אבל אולי הובעה כאן איוו שהיא התגדרת לשולת.

איוו שושלת? אם לא מתייחסים לכתיבה שלי אפשר להגדיר אותי כעקרת-בית. כעת, אחרי ההפסד? אני צריכה להתעסק, לפחות במשך חורש, כדי ברים שהנחתי: טסטיס-לרכב, תיקון מערכת-החשמל, תיקון הטלפון — הטלפון שלי מקולקל כבר חצי שנה, פשוט דפוק. אי-אפשר להשיג אותי.

תרוויה קולות. שאלתי את עצמי — על חשבון מי תרוויה קולות? אלמלא המועמדות שלה והתיקון — היתה המפה משתנית לגבי כפרט, ולגבי הייצוג הנשי בכלל. אני לא מרגישה שהשגתי את מלוא פוטנציאל הקולות שיכולתי להשיג. כבר למחרת בערב, כשהתחילו שמר עות להגיע, הבנתי שאני לא בפנים. בכל זאת נשאיתי באולם. לא קיוויתי שחיים צדוק (שהקריא את רשימת הפנל) יקריא אחרת. לא קיוויתי, אבל חיכיתי. אני לא חושבת שצריך לברוח. כשסיימו לקרוא את הרשימה הסתלקתי הביתה. זה היה ב-12.30 כלילה. חזרתי עייפה, הרוגה, מאוכזבת.

לא איכרתי את הביטחון. אני לא מרגישה לא-ראויה. למחרת בבוקר? הרגשתי אכזבה, אכזבה. לא כאב לי

אורה (נמיר) יש ריעות, אפילו קיצוניות (נמיר) נחשבת ליונה ואילו אלמוזלינו — לנץ, אבל קודם-לכן הן התעסקו בנושאים נשים ורק כשהגיעו לעמדה בכירה, פיתחו עמדות פוליטיות. אשה לא תמחר להצביע בעדי? זה נכון, עד שהיא תפגוש בי פנים אל פנים. זה נכון בתאוריה. היתה כלפי התנגדות מצד הנשים במפלגה עד שפגשו בי. יש לי תמיכה של מתנשאת. יכול להיות שהרכילות עשתה אותי לזוהרת יותר. יכול להיות שזה עורר נגדי נשים. לכן, תמיד, כשפגשו אותי, שמתי לב שנשים הופתעו — ההתנגדות הזאת, בין אשה לאשה, נשברה. אילו הייתי מספיקה לפגוש בנשים נוספות — הייתי מקבלת קולות נוספים בטוח.

גורם הקינאה לא עובר רק בין אשה לאשה, בין החברות. זה עובר גם ברמה

קיר למלך חוסיין...

החלטתי שאני רוצה להיות חברת-כנסת, מפני שבחגי השנה האחרונה יש התמקדות בנושא שמעניין אותי יותר — תהליך השלום. אילו תהליך-השלום היה מתקדם לשיעור רצוני — הייתי מסתפקת בעמדה הבכירה שלי, בקהל שלי. כן, כן. חברת-כנסת יכולה להשפיע.

ביקשתי מיכל דין למקם את עצמה, פוליטית, בתוך מיפול-גזה — "אני נמצאת ימינה לאורה (נמיר) ושמאלה בהרבה משושנה (ארכלי-אלמוזלינו)". "כלומר", הקשיתי, וכתוצאה קיבלתי הצהרה נועזת, מאשר מיללתי לשמוע — "אני מתחייבת בזאת להקדיש למלך חוסיין קיר שלם בדירתי. אני מקווה שיאבד רק את כיתרו ולא יותר, אבל אני מוכנה להקדיש קיר לו, לילדיו, לנשותיו. אני מחזות אבסטרקטית בדיונותי מלובה (אליאב) ניוסי (שריד). חייבים לפתוח את ששת-החלץ בגדה לבנון מיזרח. אני לא אחיה זאת שאכנס כדרך בראשו של חוסיין, אבל הייתי נותנת לו זמן, לא ארוך, כדי לקיים את הסכם לונדון או איך שזה נקרא. לא הייתי מונעת אינתיפאדה בירדן. מבחינה היסטורית זה חייב לקרות. אצלנו — אין להם (לפלסטינים) סיכוי. בגדה לא תוכל להתקיים, לאורך זמן, תנועת-שיחרור. לא הייתי רוצה לדאוג בירדן לבנון שניה, אבל כל מעוט ששולט על רוב — זה סופו, זה חייב לקרות." אינני בטוחה שלכך בדיוק מתכוון שימעון פרס, כשהוא מדבר על האופציה הירדנית.